

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Jeg er lige så åben over for en diskussion her ved anden forelæggelse som ved den første.

Jeg er på forhånd betænkelig ved forslaget om at indføre ankeinstanser, for hvem skal denne ankeinstans være? Hvis det er ministeren, er det helt tydeligt, at jeg er klar modstander deraf. Jeg tror, man forplumrer noget meget væsentligt i lovgivningen om Statens Kunstfond, hvis man ad lovgivningens vej søger at undgå de få eksempler, hvor man kan synes, der ydes støtte til et formål, som ikke fortjener det. Der er ikke noget område i tilværelsen, hvor vi ikke kommer ud for, at der sker fejltagelser, hvor der ikke er noget, der kører forkert og ikke opfylder den intention, man oprindeligt havde. Jeg tror derfor heller ikke, at man på det kunstneriske område kan nå til, at der aldrig sker noget andet end det, man havde ventet og håbet. Men det er vel den risiko, der må være, hvis man skal have det tilstrækkelige frisind i sin administration af lovgivningen.

Fru Nathalie Lind ønskede også overvejet, om man burde have en større forbrugerrepræsentation i fondets repræsentantskab. Det er jeg da villig til at overveje, men jeg mener samtidig, det må fastholdes, at der bør være klar overvægt af kunstnere i repræsentantskabet med de opgaver, som repræsentantskabet har.

Fru Nathalie Lind nævnte også Wechselmann-udvalgets forslag om, at den for udvalget gældende regel om, at umiddelbar genbeskikkelse efter en funktionsperiode ikke kan finde sted, overføres til medlemmerne af repræsentantskabet, dog bortset fra de medlemmer, der er folkevalgte. Da det ved et tilsynsorgan som repræsentantskabet er af vigtighed, at der skabes kontinuitet i organets virksomhed, kunne jeg tænke mig, at man måske kunne gøre det på den måde, at det kun bliver halvdelen af repræsentantskabets medlemmer, bortset fra de politisk valgte, der bliver afskåret fra umiddelbart genvalg for dermed at få mere kontinuitet i hele administrationen.

Jeg ville også synes, det var lidt trist, om vi for at skaffe kunstfondet de fornødne midler skulle afhænde nogle af de indkøbte kunstværker. Jeg tror, fru Nathalie Lind ved fra sin ministertid i kulturministeriet, hvor mange henvendelser man får fra utallige offentlige institutioner, skoler, plejehjem osv. om at få lov at låne kunstværker fra Statens Kunstfond. Det

er for mig at se det vigtigste, at det, som kunstfondet indkøber, får mulighed for at udsmykke offentlige lokaler, at det bliver brugt, at det bliver placeret dér, hvor mennesker færdes. Det er efter min mening en meget væsentlig side af kunstfondets virksomhed, at det får mulighed for at manifestere sig på denne måde.

Endelig var fru Nathalie Lind inde på tanken om at flytte et større beløb fra statsydelse og hædersgaverne til andre formål. Det kan man naturligvis overveje, og det kan vi formentlig diskutere efter behandlingen i salen, men jeg vil gerne minde om, når fru Nathalie Lind henviser til Norge og den kulturpolitik, man har anlagt dér, at man netop er gået den anden vej i Norge og har udvidet antallet af statsydelse. Efter min opfattelse er der i øjeblikket en fornuftig balance i fordelingen af statsydelse og hædersgaver på den ene side og kunstfondets andre formål på den anden side.

Så skal jeg gøre et par bemærkninger til fru Grethe Fenger Møller. Jeg vil da gerne også her sige, at jeg var glad for, at det blev konstateret, at jeg også havde udtrykt, at vi har en national kultur, men det er jo ikke det samme som, at vi ikke kan begynde at beskæftige os med ting, der også hører ind under den, men som man ikke tidligere beskæftigede sig med, bl. a. hele spørgsmålet om børnekultur. Det er jo ikke alene et dansk fænomen eller noget, vi har hittet på i kulturministeriet. Det er noget, som har været rejst inden for UNESCO, og det er noget, som man beskæftiger sig med i Sverige og i Norge i disse år. Jeg mener, det er vigtigt, at vi tager disse spørgsmål op og ser, om vi kan gøre mere, end vi har gjort før, for at bringe børnene ind i et fornuftigt kulturelt forhold til det samfund og den fremtid, de skal leve i senere.

Så vil jeg udtrykke bekymring, må jeg sige, for det, fru Grethe Fenger Møller sagde om indflydelse på kunstværkerne, om, at det skulle være værker og ikke kunstnere, man støttede. Jeg vil sige generelt, at det er vældig farligt i denne forbindelse, for det er, som om hele denne diskussion går på bildende kunstnere og meget lidt på komponister og på bestemte forfattere, lyrikere f. eks. Jeg ved ikke, om det er, fordi der er nogle til højre i salen, der investerer meget i bildende kunstnere og ved, hvor meget sådan nogle kan tjene, men det er i hvert fald ikke det, som er det reelle i hele spørgsmålet om Statens Kunstfond. Der er mange,